

Република Србија
ТУЖИЛАШТВО
ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
КТРЗ-07/11
27.04.2011.године
Београд

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ

27. 04. 2011

ПРИМЉЕНО

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
Одељење за ратне злочине

Београд

На основу чл. 46. ст.2. тач.3., 265. ст.1. и 266. Законика о кривичном поступку, а у вези са одредбама из чл.3. и 4. ст.2. Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине, подижем

О П Т У Ж Н И Ц У
Против:

НИКОЛИЋ МИЛОЈКА, [REDACTED]

Ш Т О Ј Е :

у времену од 23.марта 1999.године до 20.јуна 1999.године, у граду Пећи и у селима на подручју општине Пећ, Аутономне покрајине Косова и Метохије,

за време оружаног сукоба између Савезне Републике Југославије - Војске Југославије и полицијских снага Републике Србије, са једне стране и Коалиције НАТО снага и припадника наоружане војне организације «Ослободилачка војска Косова» («ОВК»или «УЧК»), са друге стране,

као припадник вода 177. Војно теријаторијалног одреда Пећ, зв „Шакали“, којим је командовао покојни Милић Небојша,

стављајући се на страну српске оружане стране у сукобу, у циљу који се састојао у протеривању албанског становништва са овог подручја и успостављању потпуне контроле над целом територијом Косова и Метохије и стварању етнички чистог подручја,

супротно одредби из члана 3. став 1. тачка 1.а. и д., члана 33. IV Женеуске конвенције о заштити грађанских лица за време рата, од 12.08.1949. године, члана 51, 75, 76, и 77 Допунског протокола о заштити жртава међународних оружаных сукоба, уз Женеуске конвенције од 12.августа 1949. године о заштити жртава међународных оружаных сукоба (Протокол I), ратификована од стране Народне скупштине ФНРЈ 1950.године;

према лицима која непосредно нису учествовала у непријатељствима, цивилном становништу албанске националности, није поступао у свакој прилици човечно и без икакве дискриминације засноване на националном пореклу и убеђењу, већ је вршио оружани напад на цивилно становништво, вршећи појединачна и групна убиства, примењивао мере застрашивања и терора уништавајући паљењем куће, пратеће објекте и моторна возила, присвајао имовину цивила у великим размерама одузимајући од њих новац, накит, драгоцености, моторна возила, што све није оправдано војним потребама, силом и претњом протеривао преживело цивилно становништво из села са циљем да се оно пресели у Републику Албанију,

па је тако:

на дан 14.маја 1999. године, у јутарњим сатима, у селу Ћушка,

спроводећи наредбу, пок. Милић Небојше, у заједници са припадницима своје јединице „Шакали“- **окривљенима: Поповић Срећком, Сокић Абдулахом, Кастратовић Славишом, Богићевић Бобаном, Обрадовић Зораном**, осумњиченим Момић Ранком, Вуковић Предрагом, Мишић Синишом, Дунђер Синишом, према којима је кривични поступак раздвојен, **те са окривљенима: Корићанин Вељком и Цветковић Звонимиром**, припадницима Територијалне одбране (ТО) и **окр.Корићанин Видојем**, припадником активног састава полиције, и осталим за сада НН припадницима „Шакала“, ТО и полиције, сви наоружани аутоматским пушкама, заједно и истовремено, развили се у стрелце и распоређени у четири групе,

као вођа једне групе, делујући заједно и истовремено са припадницима своје јединице, желећи дело као своје, поступајући свесно и вољно, извршио оружани напад на становнике села Ћушка, на начин да је

а.) Предводећи своју групу, заједно са групом-делом јединице којом је командовао ос. Момић Ранко, извршио оружани напад на становништво у делу села Ћушка, где се налази кућа Халита Гашија, претњом оружјем, истеривао укућане из њихових породичних кућа, те претњом да ће убити чланове две породице Гаши, натерао све укућане у том делу села да уђу у двориште Халитове куће, где је од окупљених отимао вредније ствари и одузимао готов новац, златан накит, сатове и друге драгоцености, потом, непрекидно пуцајући рафалном паљбом, приморао становништво из овог дела села да крене према центру села, а све куће у том делу села запалили подметањем пожара, па су у овом нападу лишени живота **Хаки Гаши и Селим Гаши**,

б.) У центру села где су били присилно окупљени сви цивили у селу, њих око 300, један део у двориште Ајета Гашија а други део у двориште Хакија Гашија и Саљија Гашија, вршио тријаж окупљеног становништва, тако да је жене, децу и старце раздвојио од војноспособних мушкараца, које је окупио на тргу код гробља и од којих је одузимао готов новац, сатове и драгоцености, док су остали припадници јединице којој је припадао опколили и држали на нишану све окупљене цивили, од жена одузимали новац и златан накит, па су децу, жене и старце претњом како ће их убити приморали да у тракторима са приколицама формирају колону и напусте село и крену пут Албаније,

в.) вршио групна убиства на тргу задржаног војноспособног мушког дела становништва села-цивила, заједно са осм.Момић Ранком и осм. Вуковић Предрагом, оружјем принудио групу од 12 цивила да уђу у кућу Азема Гашија, и то: Гаши Емина Гаши Јашара, Гаши Рама, Гаши Хаљиља, Кељменди Ибера, Кељменди Скендера, Кељменди Дему, Љуши Уку, Љуши Османија, Динај Исмета, Авдиљај Ганија и Гаши Ису, где их је лишио живота пуцањем из аутоматског оружја, рафално испаљујући пројектиле у њих, при чему је Иса Гаши задобио прострелне ране на левој нози, успео да побегне кроз прозор куће,

а како би злочин прикрио посмртне остатке стрељаних скупио на гомилу, прекрио сунђерима и ћебетом и запалио, изазивајући пожар у којем су посмртни остаци изгорели заједно са кућом,

чиме је као саизвршилац извршио кривично дело Ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142. став 1, у вези чл. 22 КЗЈ.

С тога,

ПРЕДЛАЖЕМ

Да се пред Одељењем за ратне злочине Вишег суда у Београду, закаже и одржи главни јавни претрес, на који позвати:

1. Тужиоца за ратне злочине из Београда,
2. Окривљеног Николић Милојка, којег привести из окружног затвора у Београду,
3. Остајем при предлозима које са изнео у оптужници број КТРЗ 4/10 од 10.09.2010. године, а која је примљена у Виши суд 16.09.2010. године,
4. Да се према окривљеном Николић Милојку продужи притвор одређен Решењем истражног судије Већа за ратне злочине Вишег суда у Београду, на основу члана 142 тачка 1, 2., и 5. ЗКП.
5. Да се на основу члана 33. ЗКП овај предмет припоји предмету Већа суда за ратне злочине К. По2 48/2010, ради јединственог вођења поступка.

Образложење

Правно релевантно чињенично стање од значаја за догађај који је приказан у изреци оптужнице утврђује се дакле, резултатима спроведеног предкривичног и истражног поступка у овој ствари, на основу исказа и обавештења које је поступајући тужилац прикупио у предкривичном поступку, исказа сведока, саслушаних пред истражним судијом Већа за ратне злочине, Окружног суда у Београду, садржине исказа сведока датих пред МКТЈ у Хагу, који су узети и цењени сходно члану 14. Закона о организацији и недлежности државних органа у борби против учинилаца ратних злочина, као и на основу писмене документације у списима.

Конкретан догађај догодио се на подручју општине Пећ, на око 3км од Пећи у правцу Приштине, у селу Ћушка, које је у то време било настањено са око 200 домаћинстава и 2.000 становника већином албанске националности, а простире се са леве и десне стране магистралног пута Пећ - Приштина. Одиграо се у делу села са десне стране пута, у засеоку породице Гаши и Чеку и у центру села, код гробља, које становници називају Хасан Беч, у време оружаног сукоба на Косову, на дан 14. маја 1999. године.

У то време постојао је оружани сукоб између оружаних снага Савезне Републике Југославије - Војске Југославије, и полицијских снага Републике Србије, са једне стране, и припадника наоружане војне организације «Ослободилачка војска Косова», и Коалиције НАТО снага, са друге стране, који се одигравао на подручју Косова, када је отпочела офанзива НАТО снага према Савезној Републици Југославије. Дана 24. марта 1999. године НАТО је започео ваздушне нападе на циљеве у СРЈ. Дан раније, СРЈ је Уредбом прогласила непосредну ратну опасност, а 24. марта 1999. године ратно стање.

Циљ интервенције НАТО снага био је нападом на једну оружану страну, Српске оружане снаге у циљу слабљења њене борбене моћи, у циљу да се иста потпуно онеспособи и разбије. НАТО снаге ставиле су се отворено на страну друге оружане снаге, на страни оружаних снага ОВК, у већ постојећем оружаном сукобу, који је до тада имао карактер унутрашњег сукоба. Са почетком НАТО интервенције, те проглашењем ратног стања, оружани сукоб на АП КИМ прелази из фазе унутрашњег у међународни оружани сукоб.

Општина Пећ и околна села на територији ове општине, па и село Ћушка, Павлен, Накло и Захач налазили су се у зони одговорности 177. Војнотериторијалног одреда-ВТО, Војске Југославије. Командант ове јединице био је оптужени Миладиновић Топлица, у чину капетана. У оквиру овог одреда формирана је јединица којом је командовао Милић Небојша, који је крајем марта 1999.године, са првим данима бомбардовања, добровољно приступио ВЈ и ставио се под команду Миладиновић Топлице. Припадник овог одреда зв. „Шакали“ био је оптужени Николић Милојко.

Припадници јединице „Шакали“ извршавали су “специјалне” задатке у граду Пећи и околним селима, који су се, углавном, састојали у чишћењу терена у

насељима, претресу кућа, наводно у циљу проналажења оружја или скривених припадника ОВК.

Догађај који је предмет ове оптужнице, извршени ратни злочин, уско је повезан с конкретним оружаном сукобом, јер су његови извршиоци, окривљени и њихови саборци деловали на страни српских оружаних снага, као борци припадници вода "Шакали" у саставу 177.ВТО ВЈ, док су жртве по свом етничком опредељењу, припадале супротстављеној страни у оружаном сукобу.

Дело које су извршили било је у функцији остварења крајњег циља оружаног сукоба, који се састојао у протеривању албанског становништва са овог подручја и успостављању потпуне контроле над целом територијом Косова и Метохије и стварању етнички чистог подручја.

Међу сведоцима нема спора о томе по ком сценарију се одвијао напад: претрес кућа, истеривање укућана и њихово окупљање на једном месту, пљачкање и отимање личне имовине, новца, драгоцености и моторних возила, потом издвајање појединих лица, углавном мушкараца, и лишавање живота издвојених, обично на очиглед окупљених сељана, а потом протеривање из села преосталог дела становништва и паљење њихови кућа.

У вези са тим, сведок ПС исказује да је то био уиграни сценарио по којем су припадници „Шакала“, деловали и извршавали примљене задатке од опт. Миладиновић Топлице током читавог рата на Косову. Тако су, поред акције у Ћушкој, ишли у најмање 15 акција, у чишћење делова града Пећи-Капешница, аутобуска станица, Дарданија и сл, те села Накло, Захач, Павлен, Лубенић, Набрђе, Велика и Мала Јабланица, Пашино поље, Витомирица.

Последице напада на село Ћушка огледају се у чињеницама да је тога дана убијено 44 лица, мушкараца, углавном војно способних, да је појединачно убијено 15 лица, на улици, у двориштима, кућама и помоћним просторијама Расим Рама, Рам Гашија, Халит Гашија, Ајет Гашија, Кадри Чекуа, Хасан Чекуа и Саљи Рече, да су извршена и три групна убиства 29 лица у кућама Азема Гашија, Сахита Гашија и Дема Гашија, а да је преко 40 породичних кућа уништено у пожару који је подметнут, да су уништене пољопривредне машине, моторна возила, да је сво преживело становништво, претходно опљачкано, протерано из села Ћушка, да је један део отишао у Црну Гору, док су се други крили у околним селима или у шуми и брдима у околини Ћушке све до краја рата.

Из извештаја о резултатима анализе коју је спровео дански судскомедицински тим, утврђује се да је код оштећених смрт наступила дејством ватерног оружја, да је већина посмртних остатака потпуно и делимично изгорела у пожару.

Циљ свих описаних активности, које су предузели оптужени и њихови саучесници је био да се целокупно преживело становништво из села Ћушка расели и отера у Републику Албанију, па је преко 400 цивила, становинка у три групе било приморано да напусти село.

Са друге стране, тога дана ни један метак није опаљен у правцу нападача, нити је тога дана пронађено било какво оружје, што је и логично, јер је до тада село Ћушка два пута нападано пре тога, априла 1999. године, када су вршени претреси кућа, којом приликом су од становништва одзузете ловачка пушка и пиштољ /изјава сведока Мује Гашија, Лирије Гаши/.

О томе да су сви припадници јединице, па и окривљени Николић, знали праву природу акције и какав ће злочин извршити, пре него што ће кренити у акцију, сведочи и ПС који каже: „пре акције Небојша Минић нам је рекао, уобичајено, идемо да ћерамо Немце“, и даље, „пре Ћушке имали смо много таквих акција, по истом сценарију, па није требао нико ништа да нам каже нити у том смислу изда било каква упутства, једноставно сви у јединици су знали у шта се упуштју и како то треба урадити“

Окривљени Николић Милојко био је вођа треће групе, па је заједно са групом коју је предводио Ранко Момић, на начин описан у изреци оптужнице, напао на део села где су биле куће две породице Гаши, а потом извршио и групну ликвидацију 11 цивила мушкараца.

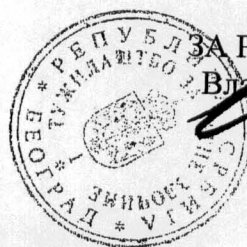
Сведок ПС у својим исказима у преткривичном и истражном поступку детаљно је објаснио конкретне радње и поступке оптуженог критичном приликом, како је то описано у овој оптужници.

У току истражног поступка окривљени Николић Милојко није хтео да изнесе своју одбрану, брани се ћутањем.

Обзиром да су радње кривичног дела описане у диспозитиву оптужнице, које се стављају на терет окривљеном, почињене у оквиру оружаног сукоба, то су је он, као припадник оружане стране у сукобу, био у обавези да поштују одредбе IV Женевске конвенције. Свака од жртава конкретних злочина била је ненаоружан цивил, припадник албанске националности и та чињеница, као дискриминаторска, била је повод њиховом убијању, застрашивању, уништавање њихове приватне непокретне имовине и возила, отимању личних докумената, новца и других драгоцености, те на крају и протеривању.

Због тога се, у смислу одредаба члана 3. став 1. тачка 1.а.и д. IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата, од 12.08.1949. године, члана 51, 75, 76, и 77 I Допунског протокола о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба, те члана 4. и члана 13. II Допунског протокола о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба, има сматрати да сви оштећени, именовани у изреци, као цивилна лица, имају статус заштићених лица.

Пљачкајући имовину оштећених цивила становника села Ћушка, оптужени је поступао противно члану 33. IV Женевске конвенције, којим се категорично афирмише да је “пљачка забрањена“.

ТУЖИЛАЦ

ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ

Владимир Вукчевић